30. 10. 2026
Atrium Žižkov

Prague Contemporary
Music Festival

Contempuls

Prague Modern

31. 10. 2026
ATRIUM ŽIŽKOV

PRAGUE MODERN
PROGRAM

20:30

1. **Hannah Kendall** (UK):
   Weroon, Weroon

2. **Hannah Kendall** (UK):
   Yes, flash bright lightning in my southern sky!

3. **Hannah Kendall** (UK):
   Tuxedo: hot summer, no water

4. **Šimon Voseček** (CZ):
   Astigmatismus

5. **Elia Koussa** (LB):
   *Arcades**

6. **Anahita Abbasi** (IR):
   Within the Hadal and Epi

7. **Ravi Kittappa** (USA):
   *Mezi námi zůstává***

8. **Ramin Akhavijou** (IR):
   Unnoticed Dance no. 1

** světová premiéra*
*** světová premiéra, objednávka festivalu Contempuls*

PRAGUE MODERN

Marek Přibyl: flétny
Hanuš Axmann: klarinety
David Danel: housle, umělecký vedoucí
Tomáš Krejbich: viola
Balázs Adorján: violoncello
Štěpán Drtina: violoncello
Jan Špaček: kontrabas
Hana Hrachovinová: harfa
Jiří Lukeš: akordeon
Nina Honová: klavír
Štěpán Hon: bicí nástroje, perkuse

Patrik Kako: dirigent

Prague Modern

Komorní ansámbl Prague Modern vznikl v roce 2008 z iniciativy francouzského dirigenta Michela Swierczewského na půdě tehdejší Pražské komorní filharmonie a od roku 2009 působí jako samostatné sdružení pod uměleckým vedením Davida Danela. Těleso, jež bývá hudební kritikou označováno za „nejlepší český ansámbl pro novou hudbu", tvoří špičkoví tuzemští instrumentalisté. Soubor se zaměřuje na sólové recitály, komorní projekty i skladby pro menší orchestr. Vystoupil na prestižních domácích a zahraničních pódiích (např. Pierre Boulez Saal v Berlíně, Musica Strasbourg, Pražské jaro, Café Budapest, Cluj Modern). Významným milníkem se stala nahrávka skladeb Daie Fujikury pod vedením dirigenta Pascala Galloise pro vydavatelství Stradivarius (2014), jež získala ocenění „Coup de coeur" francouzské Akademie Charlese Crose. Repertoár Prague Modern zahrnuje klíčová díla světové avantgardy i tvorbu současných českých autorů, kterou ansámbl aktivně prezentuje v zahraničí, často v rámci multimediálních projektů.

Hannah Kendall

Britská skladatelka Hannah Kendall (*1984), narozená v rodině guyanského původu v Londýně, patří k nejvýraznějším hlasům současné hudby. Hudbu vystudovala na Exeterské univerzitě, magisterský titul v oboru kompozice získala na Královské hudební akademii a doktorát získala na Kolumbijské univerzitě v New Yorku, kde studovala u Georga Friedricha Haase a George E. Lewise.

Její tvorba je rigorózně vystavěná, avšak záměrně nestabilní. Vyznačuje se atmosférickými texturami, intimní teatralitou a zapojením každodenních, kulturně rezonujících předmětů, jako jsou doplňky na afro vlasy, policejní píšťalky, vysílačky či ručně děrované hrací strojky, do klasického instrumentálního obsazení. Tím, že staví afro-diasporické materiály a literaturu do přímého styku s evropskými koncertními nástroji, zkoumá koloniální historii, identitu a kulturní paměť. Je laureátkou Hindemithovy ceny (2022) a byla nominována na Ivor Novello Awards. Její skladby vydává nakladatelství Ricordi Berlin a provádějí je tělesa jako London Symphony Orchestra, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Klangforum Wien, Ensemble Modern či Riot Ensemble.

Weroon, weroon (2022)

Skladba vznikla na objednávku finského houslisty Pekky Kuusista, který ji premiéroval v Helsinkách v říjnu roku 2022. Název přejímá ze stejnojmenné básně guayanského básníka a protikoloniálního aktivisty Martina Cartera z jeho přelomové sbírky Poems of Resistance from British Guiana. Fráze v jazyce Arawaků a kreolštině znamená „Bože můj, Bože můj".

Struny nástroje jsou zde fyzicky spárovány a svázány hliníkovými manžetami na dredy. Tento postup, který vizuálně a koncepčně odkazuje k afro-diasporické identitě a motivu koruny Jeana-Michela Basquiata, prudce omezuje přirozenou rezonanci nástroje. Připravená úprava zkresluje výšku i témbr a proměňuje sólový strunný nástroj v křehký, bzučivý a perkusivní zdroj zvuku, v němž pod fyzickým pnutím zaznívají multifoniky, přiškrcené harmonické tóny a cyklické vzorce připomínající zvonkohru.

Yes, flash bright lightning in my southern sky! (2022)

Skladba byla složena pro hobojistu Nicholase Daniela a premiérovena v londýnské Wigmore Hall. Titul opět odkazuje na verš z básnické sbírky Martina Cartera Poems of Resistance. Kendall v ní zcela odkládá tělo hoboje a parturu svěřuje dvěma obnaženým hobojovým strojkům, na něž interpret hraje přímo, v kombinaci se třemi hracími strojky.

Kompozice rozehrává ostrý akustický kontrast mezi dvěma miniaturními zvukovými světy: syrovými, dravými a multifonickými výkřiky hobojových plátků a jemnými, mechanickými, předem naprogramovanými zvuky hracích strojků. Odstraněním rezonanční trubice evropského klasického nástroje a propojením jeho „hlasivek" s viktoriánskými mechanickými hracími strojky vytváří autorka intimní dialog plný vnitřního napětí mezi lidským dechem, historickou křehkostí a náhlými záblesky zvukové elektřiny.

Tuxedo: hot summer, no water (2020)

Tato kompozice vznikla v koprodukci s Riot Ensemble (pro violoncellistku Louise McMonagle) a Huddersfield Contemporary Music Festival během lockdownu v roce 2020. Jde o součást desetidílné série Tuxedo, inspirované monumentálním sítotiskem Jeana-Michela Basquiata z let 1982–1983. Samotný název přejímá textový fragment přímo z Basquiatova plátna.

Skladba, zkomponovaná v bezprostřední reakci na vraždu George Floyda a protesty hnutí Black Lives Matter, nese jasné politické sdělení: violoncellista používá policejní píšťalku ACME Metropolitan, která odkazuje k přítomnosti policejního násilí v černošských komunitách. Vedle smyčcových a perkusivních violoncellových textur a šeptaných vokálů („mluvení v jazyzích") ovládá interpret ručně děrovanou hrací krabičku přehrávající fragment recitativu „Tehdy se otevřou oči slepých" z Händelova Mesiáše. Křehká mechanika hracího strojku zde tvoří mrazivý protipól k pronikavé naléhavosti píšťalky a tíži historie.

Šimon Voseček

Pražský rodák, rakousko-český skladatel, libretista a performer Šimon Voseček (*1978) studoval kompozici na Pražské konzervatoři u Otomara Kvěcha, odkud odešel do Vídně. Na Universität für Musik und darstellende Kunst Wien (mdw) pokračoval ve studiích u Chayi Czernowin, Ericha Urbannera a Dietmara Schermanna.

Voseček se hluboce věnuje hudebnímu divadlu, tělesným prožitkům a přímé komunikaci s publikem. Mezinárodní uznání si získal zejména operami Biedermann und die Brandstifter (uvedenou v Neue Oper Wien a následně na mnoha evropských scénách) nebo Hybris/Niobe. Jeho instrumentální a komorní tvorba často překládá fyziologické, medicínské či psychologické stavy – například migrény, kyselé lázně nebo optické vady – do hyper-expresivně a ostře artikulovaných zvukových struktur. Žije ve Vídni, je spoluzakladatelem ansámblu Platypus, aktivním členem nezávislého hudebně-divadelního kolektivu schallundrauch agency a působil ve výboru rakouské sekce Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu.

Astigmatismus (2013*)*

Astigmatismus, premiérovaný ve Vídni v roce 2013 pod záštitou Rakouské společnosti pro současnou hudbu (ÖGZM), spadá do té linie Vosečkovy komorní tvorby, která do hudební řeči překládá fyziologické stavy (podobně jako jeho orchestrální skladba *Migräne*).

Astigmatismus je oční vada způsobená nepravidelným zakřivením rohovky nebo čočky, kvůli níž se paprsky světla nesbíhají v jednom ohnisku a obraz se rozmazává, zdvojuje či stíní. Voseček tuto optickou asymetrii transponuje do akustické roviny jako napětí mezi sólovým klavírem a pěticí nástrojů. Zatímco klavír udává ostré, perkusivní linie a jasné strukturální obrysy, okolní dechy a smyčce fungují jako refrakční čočky. Zastírají klavírní útoky mikrotonálními odchylkami, mírně desynchronizovanými rytmickými dvojníky a extrémními rejstříky (například pronikavou pikolou v kontrastu se spodními polohami). Výsledkem je svižná komorní kompozice, v níž se hudební unisona a harmonická ostří neustále lámou, tříštějí a rozostřují.

Elia Koussa

Elia Koussa (*1979) je libanonský skladatel a klavírista. V roce 2000 absolvoval Libanonskou národní konzervatoř a následně studoval v Německu (Berlín, Výmar, Lipsko), kde v roce 2008 získal diplom v oboru kompozice pod vedením Clause-Steffena Mahnkopfa. Je držitelem několika ocenění, včetně ceny hudebního nakladatelství Bärenreiter (2009).

Založil oddělení současné kompozice na Národní konzervatoři v Bejrútu a v současnosti přednáší na univerzitě ALBA-Balamand. Jeho hudba zněla v Evropě, Libanonu i v Severní a Jižní Americe. Jeho repertoár zahrnuje sólová, ansámblová, orchestrální a vokální díla, ale také elektronickou a filmovou hudbu. Od roku 2021 jeho díla vydává nakladatelství Universal Edition.

Arcades (2026)

Skladba *Arcades* je poctou tradičnímu libanonskému domu se třemi oblouky – formě utvářené staletími prolínání kultur, jež po výbuchu v bejrútském přístavu v roce 2020 a v důsledku neustálých válečných konfliktů představuje ohrožené dědictví. Struktura díla vychází ze samotného domu: jedná se o rozsáhlou formu A-B-A, jejíž doby sledují vzorec 1+22+333+22+1. Centrální „dveře“ lemují symetrické „sloupy“, přičemž každá sekce zrcadlí tu druhou v račím postupu.

Harmonie vychází z autorova osobního systému, který odvozuje tónové rody arabské hudby z alikvotní řady a jejího zrcadlového obrazu, řady subharmonické. V samotném centru stojí tetrachord baját, zvuk, který je v Libanonu spjatý se starou tradiční hudbou a posvátnými zpěvy. Slovo baját sdílí kořen s arabským slovem bajt, což znamená „dům“. Rytmus a tempo se řídí Fibonacciho posloupností a zlatým řezem, tedy proporcemi, které libanonští stavitelé využívali k návrhu oken a lomených oblouků. Harfa je naladěna v arabských tónových rodech a rámový buben (mizhar) vnáší do skladby prvek tradičních bicích nástrojů tohoto regionu.

Kompozice Arcades ukazuje, jak mohou arabské tónové rody fungovat v rámci současného polyfonního a harmonického jazyka, nikoli pouze v tradiční heterofonii. Skladba je zároveň poctou odolnosti libanonského kulturního dědictví a domům,

které jsou jeho nositeli.

Anahita Abbasi

Anahita Abbasi (*1985) se narodila a vyrůstala v Íránu, odkud v roce 2005 odešla do Rakouska. Na Univerzitě hudby a dramatických umění ve Štýrském Hradci studovala skladbu u Beata Furrera a Pierluigiho Billoneho. Spolupracovala také s Georgesem Aperghisem, Franckem Bedrossianem a Philippem Lerouxem. V roce 2014 přesídlila do Spojených států, kde pokračovala v doktorském studiu skladby u Randa Steigera na Kalifornské univerzitě v San Diegu.

Ve své tvorbě se soustředí na objevování nových zvukových možností, práci s barvou a strukturou zvuku i jeho fyzickým působením. Její hudba bývá charakterizována jako energická, výrazově bohatá a zvukově vynalézavá, s výraznou schopností vtáhnout posluchače do svého světa.

Její díla zazněla na řadě prestižních festivalů a koncertních pódií, mimo jiné v pařížském IRCAMu, hamburské Elbphilharmonie, newyorském Lincoln Center či na pražském festivalu Contempuls. Spolupracuje s předními interprety a soubory, jako jsou Ensemble Modern, International Contemporary Ensemble nebo Mahan Esfahani.

Je držitelkou několika významných ocenění, včetně ceny festivalu Acht Brücken (2020) a Hudební ceny pařížské Académie des Beaux-Arts (2024). V roce 2025 získala podporu organizace New Music USA. Stála u zrodu souboru Schallfeld Ensemble a Asociace íránských skladatelek (IFCA). V současnosti působí v New Yorku, Flensburgu a Paříži, kde získala tříletý rezidenční pobyt ve Fondation Singer-Polignac.

Within the Hadal and Epi (2018)

Toto dílo je inspirováno a vychází na jedné straně ze sochařské instalace Richarda Serry („*The Matter of Time*“) a ze způsobu, jakým vnímáme plynutí času při procházení těmito gigantickými zakřivenými objekty. Na druhé straně se inspiruje životem a podmínkami v hlubokém oceánu, zejména nedostatkem světla a extrémním tlakem. Jinými slovy, dílo se odehrává v prostoru

mezi hadálovou a epipelagickou zónou…

„… V monumentální sochařské instalaci Richarda Serry se toroidní a spirálovité tvary nečekaně proměňují, jak jimi návštěvník prochází a pohybuje se kolem nich. Vzniká tak nezapomenutelný, až závratný pocit prostoru v pohybu. Celá místnost se stává součástí sochařského pole.

Stejně jako v jiných svých instalacích složených z více částí umělec jednotlivé objekty záměrně rozmístil tak, aby vedly diváka skrze ně i prostorem, který je obklopuje. Uspořádání děl v galerii vytváří koridory s různými, vždy nečekanými proporcemi (široké, úzké, dlouhé, stísněné, vysoké, nízké).

Instalace v sobě zároveň zahrnuje i plynutí času. Na jedné straně jde o chronologický čas, který je zapotřebí k tomu, aby návštěvník prošel celou instalací a prohlédl si ji od začátku do konce. Na straně druhé jde o čas subjektivního prožitku, během něhož divák zakouší útržky vizuální a tělesné paměti, které se vzájemně propojují a znovu ožívají…"

V posledních letech se ve spolupráci se Scrippsovým oceánografickým institutem v San Diegu věnuji studiu hlubokomořského prostředí. Nejvíce mě fascinovaly extrémní životní podmínky a obrovský tlak panující v hlubinách oceánu, konkrétně v hadálové zóně. (Jde o oblast, kterou člověk dosud nedokázal plně prozkoumat.)

„Hadálová zóna, známá také jako hadopelagická zóna, představuje nejhlubší oblast oceánu, která se nachází v oceánských příkopech. Rozprostírá se přibližně od hloubky 6 000 metrů až do 11 000 metrů pod hladinou moře.

Většina života v těchto hloubkách je závislá na takzvaném mořském sněhu, tedy organických částicích klesajících z vyšších vrstev oceánu, nebo na chemických reakcích v okolí hydrotermálních průduchů a na metabolismu vodíku a metanu, které vznikají při reakcích mezi horninami a mořskou vodou.

Nízký obsah živin, extrémní tlak a naprostá absence slunečního světla vytvářejí nehostinné životní podmínky, v nichž dokáže přežít jen omezené množství druhů.

Hadálová zóna sahá do hloubek výrazně přesahujících 6 000 metrů. Nejhlubší známé místo dosahuje hloubky 10 911 metrů. V takových hloubkách tlak přesahuje 1 100 atmosfér (110 MPa;

16 000 psi)."

Povrchová vrstva oceánu se nazývá epipelagická zóna (Epi) a rozprostírá se od hladiny do hloubky 200 metrů. Je známá také jako prosvětlená neboli sluneční zóna, protože právě zde se nachází většina viditelného slunečního světla pronikajícího do oceánu.

S rostoucí hloubkou se podmínky ve vodním sloupci postupně mění. Tlak narůstá, teplota zpravidla klesá a proniká sem stále méně světla. Podobně jako zemskou atmosféru lze i vodní sloupec rozdělit do několika vrstev podle hloubky a charakteristických podmínek, které v nich panují.

Ravi Kittappa

Ravi Kittappa (*1976) je skladatel orchestrální, komorní, vokální a elektronické hudby žijící v kalifornském Oaklandu. Jeho tvorba zazněla v USA, Evropě i Asii. Deník The New York Times označil jeho skladbu Decantations III za „přitažlivou" a „meditativní". Jeho díla uváděly mimo jiné soubory Ostravská banda, Talea Ensemble a Ensemble dal Niente a violista Garth Knox. Je také aktivním kytaristou a improvizátorem, který spolupracoval s umělci, jako jsou Fred Frith a Myra Melford.

V roce 2012 spoluzaložil koncertní a benefiční sérii Permutations, kterou dodnes kurátorsky připravuje. V roce 2013 složil hudbu k dokumentárnímu filmu The Gettysburg Story. V současnosti dokončuje doktorát ze skladby na Kalifornské univerzitě v Berkeley. Studoval filozofii na Univerzitě Johnse Hopkinse a hudbu na Kolumbijské univerzitě. O své tvorbě přednášel na řadě akademických institucí v USA, Evropě i Asii.

Mezi námi zůstává (2026)

světová premiéra, skladba vznikla na objednávku festivalu Contempuls

Skladba *Mezi námi zůstává* byla napsána pro ansámbl Prague Modern na objednávku Contempuls a je věnována památce mého otce, doktora Rethinasamyho K. Kittappy (1934–2025). Často jsme spolu hovořili o filozofii, hudbě, matematice a vědě. Jednou z myšlenek, které mi utkvěly v paměti, bylo jeho přesvědčení,

že matematika dokáže překonávat hranice mezi lidmi: myšlenku, kterou jeden člověk zformuluje, může druhý pochopit a dále rozvíjet. A stále častěji přemýšlím podobným způsobem i o hudbě. Moje pojetí „situační hudby" vychází z předpokladu, že dílo není plně zachyceno notovým zápisem, ale vzniká v kombinaci s jedinečnými vlastnostmi interpretů, prostoru, v němž se hraje, a vztahu, který utváří s publikem. To, co přetrvává, není totožnost, ale možnost rozpoznání a porozumění napříč různými situacemi.

Můj vztah k Praze se utvářel po mnoho let díky jejím obyvatelům, hudebnímu životu a opakovaným návštěvám města. Název se nakonec vztahuje k mnoha věcem, které mohou zůstávat „mezi námi": myšlenkám, vzpomínkám, vztahům, sdíleným strukturám i stopám, které jeden člověk zanechává v chápání druhého.

Ramin Akhavijou

Ramin Akhavijou (*1986) je skladatel původem z Íránu žijící v USA, jehož tvorba ohledává průniky technologie a hudebního vnímání. Ve své umělecké i akademické činnosti se soustředí na dialektickou souhru zvuků, kterou zkoumá jak prostřednictvím hudební kompozice, tak formou interdisciplinárního výzkumu. V jeho dosavadním díle se odrážejí rozmanité kompoziční přístupy. Za své kompozice získal řadu prestižních národních i mezinárodních ocenění, uznání a stipendií.

Unnoticed Dance no. 1 (2024)

Skladba *Unnoticed Dance* (Přehlédnutý tanec) vznikla jako projev solidarity s íránským lidem, který vyšel do ulic, aby požadoval svobodu a základní lidská práva. S nadějí v srdci protestovali, vzdorovali a tančili tváří v tvář útlaku. Mnozí se už domů nevrátili. Tato skladba je poctou jejich odvaze, jejich nevyslyšeným hlasům a životům ztraceným v boji za svobodu. Jejich tanec pokračuje i v jejich nepřítomnosti.

za podpory:

Ministry of Culture
of the Czech Republic

Státní fond kultury ČR

Conseil
des arts
et des lettres
du Québec

mediální partneři:

Vltava
Český rozhlas

HIS VOICE

czech music *quarterly*